

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 557/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. D., L., Č., zastúpeného advokátom JUDr. D. A., Advokátska kancelária JUDr. A., s. r. o., T., vo veci namietaného porušenia práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo 192/2010 zo 14. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. D. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. novembra 2011 doručená sťažnosť M. D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2

v spojení s čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžo 192/2010 zo 14. júla 2011. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 10. novembra 2011.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že «Sťažovateľ je výlučný vlastník stavby D. súp. č. ... na parcele č. ... zapísanej v katastri nehnuteľností na LV č. ... v k. ú. P., ktorá priamo susedí s výstavbou „K. P.“ na pozemkoch parc. č. KN ... a ... v k. ú. P. stavebníka M., P.

Obec S... vydala rozhodnutie o umiestnení stavby „N. + inžinierske siete“ pod č. j. ... zo dňa 15. 06. 2007 (ďalej ako len „územné rozhodnutie“).

Obec S. vydala dňa 14. 10. 2009 rozhodnutie pod číslom č. j. ..., ktorým sa dodatočne povolila stavba „K. P.“ (ďalej ako len „dodatočné stavebné povolenie“).

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ dňa 6. 11. 2009 odvolanie o ktorom rozhodol druhostupňový orgán a to Krajský stavebný úrad v Trenčíne rozhodnutím spis. zn. KSÚ 2010-142/314-1/Pa zo dňa 21. 1. 2010, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu o dodatočnom povolení stavby.

Sťažovateľ sa žalobou v správnom súdnictve domáhal preskúmania zákonnosti vyššie uvedených rozhodnutí správnych orgánov a o tejto rozhodol Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn. 11 S/32/2010 zo dňa 12. 05. 2010 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že meranie odstupovej vzdialenosti v časti umiestnenej markízy (ktorú sťažovateľ považuje za protiľahlú stenu) tak ako to urobil sťažovateľ je v rozpore s § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/2002 Z. z., pretože markíza netvorí obvodovú stenu stavby, nevyčnieva po celej dĺžke obvodovej steny a má nepravidelný tvar. Táto námietka nebola podľa súdu podložená objektívnym dôkazom a preto na ňu súd v štádiu konania o dodatočné povolenie stavby neprihliadol.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom spis. zn. 5 Sžo/192/2010 zo dňa 14. 7. 2011, ktorým potvrdil rozsudok prvostupňového súdu. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že podľa odvolacieho súdu mal sťažovateľ námietku o nedodržaní odstupovej vzdialenosti stavieb uplatniť v územnom konaní.».

Podľa názoru sťažovateľa „Zo znenia územného rozhodnutia... vyplýva, že pre umiestnenie stavby je určená okrem iného podmienka vzájomnej odstupovej vzdialenosti medzi stavbami tak, že bočná stavebná čiara je vo vzdialenosti 8,00 m od pozemku s parc. č. ... Sťažovateľ po celý čas namietal, že takto určená odstupová vzdialenosť medzi stavbami nebola a nie je dodržaná, pretože pri meraní sa musí zohľadniť vystupujúca časť stavby v zmysle § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/2002 Z. z., ktoré definuje odstupy stavieb jednoznačne a to tak, že vzájomné odstupy a vzdialenosti treba merať na najkratších spojniciach medzi vonkajšími povrchmi obvodových stien, ďalej od hraníc pozemkov a okrajov pozemnej komunikácie. Vystupujúca časť stavby sa zohľadňuje, ak vystupuje viac ako 1,5 m od steny. V projektovej dokumentácii schválenej v stavebnom konaní, v územnom rozhodnutí a v dodatočnom stavebnom povolení je jednoznačne takouto vystupujúcou časťou terasa na prvom nadzemnom podlaží, ktorá vystupuje od steny stavby K. o viac ako 3 metre, čím v znení ust. § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/2002 Z. z. znižuje odstupovú vzdialenosť na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov z deklarovanej vzdialenosti 8 m, ktorá má byť záväznou z územného rozhodnutia a dodatočného stavebného povolenia. Správne orgány a súdy pochybili, keď pri posudzovaní tejto vzájomnej odstupovej vzdialenosti vôbec nepostupovali podľa celého znenia ust. § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/2002 Z. z. a to najmä tým, že sa dôsledne neriadili znením druhej vety tohto ustanovenia. Podľa tohto ustanovenia sa musí zohľadniť vystupujúca časť stavby, ak vystupuje viac ako 1,5 m od steny a v tomto prípade vystupuje o viac ako 3 metre a preto sa zohľadniť mala pri meraní odstupovej vzdialenosti medzi stavbami. V tomto smere sú nesprávne závery súdov v tom smere, podľa ktorých markíza netvorí obvodovú stenu stavby, nevyčnieva po celej dĺžke obvodovej steny a má nepravidelný tvar. Ustanovenie § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/2002 Z. z. neumožňuje vylúčiť zohľadnenie vystupujúcej časti stavby, ktorá vystupuje o viac ako 1,5 m len preto, že táto vystupujúca časť stavby netvorí obvodovú stenu stavby, nevyčnieva po celej dĺžke obvodovej steny a má nepravidelný tvar.

V územnom konaní, ktoré predchádzalo vydaniu tohto územného rozhodnutia a ani proti samotnému územnému rozhodnutiu sťažovateľ nevznášal námietky z dôvodu, že mal za to, že umiestnenie stavby bude v súlade so znením územného rozhodnutia, t. j. že bude dodržaná vzájomná odstupová vzdialenosť 8,00 m.

Krajský súd v Trenčíne odôvodnil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby sťažovateľa tak, že markíza netvorí obvodovú stenu stavby, nevyčnieva po celej dĺžke obvodovej steny a má nepravidelný tvar. Naproti tomu Najvyšší súd SR svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok prvostupňového súdu odôvodnil odlišne a to tak, že námietky mal sťažovateľ uplatniť v územnom konaní.“.

3. Sťažovateľ napokon navrhol, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby následne nálezom rozhodol o porušení označených základných práv.

4. Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 192/2010 zo 14. júla 2011 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11 S 32/2010-58 z 12. mája 2010.

Z podstatnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že «Predmetom preskúmania súdom v prejednávanej veci je rozhodnutie vydané v stavebnom konaní - dodatočné stavebné povolenie k stavbe K. P., postaveného na parc. č. ... a ... v katastrálnom území P. pre stavebníka M. P. s tým, že táto stavba susedí so stavbou D. v P., súpis. č. ..., k. ú. Púchov, zapísanej na LV č. ..., ktorej vlastníkom je žalobca.

V stavebnom konaní, ako aj následne v konaní pred súdom vzniesol žalobca opakovane námietky voči nedodržaniu odstupu medzi stavbami, ktorý bol v územnom rozhodnutí ustanovený na 8 metrov medzi protíľahlými stenami, a voči zaisteniu a kapacite parkovacích miest s ohľadom na plánované využívanie novej stavby K. (K. P., pozn.).

S oboma týmito námietkami sa vporiadavali ako správne orgány v stavebnom konaní, tak aj krajský súd v rámci preskúmania zákonnosti ich rozhodnutí a konaní im predchádzajúcim, pričom aj stavebné úrady a aj krajský súd dospeli k zhodnému záveru, že námietky žalobcu sú neopodstatnené, pretože mali byť uplatnené ešte v konaní o umiestnení stavby (územnom konaní), do ktorého ich žalobca nenamietal a ani nepodal opravný prostriedok voči územnému rozhodnutiu.

Faktickému začatiu výstavby v takom rozsahu, ako v prejednávanej veci nutne musia predchádzať dve samostatné uzavreté konania - územné konanie o umiestnení stavby (§ 32

a nasl. stavebného zákona) a stavebné konanie (§ 54 a nasl. stavebného zákona). Vydanie územného rozhodnutia o povolení stavby je pritom podmienkou pre vydanie rozhodnutia v stavebnom konaní.

Samostatnosť územného konania je tiež vyjadrená v § 36 ods. 1 stavebného zákona, ktorý ukladá stavebnému úradu povinnosť do siedmich dní odo dňa, keď je žiadosť o územné rozhodnutie úplná, oznámiť začatie územného konania dotknutým orgánom a všetkým známym účastníkom a nariadi ústne pojednávanie spojené spravidla s miestnym zisťovaním a súčasne upozorní účastníkov, že svoje námietky a pripomienky môžu uplatniť najneskoršie pri ústnom pojednávaní, inak že sa na ne neprihliadne. Následne § 61 ods. 1 veta druhá ukladá stavebnému úradu povinnosť neprihliadať v stavebnom konaní na pripomienky a námietky, ktoré boli alebo mohli byť uplatnené v územnom konaní alebo pri prerokúvaní územného plánu zóny.

V územnom rozhodnutí vymedzí stavebný úrad územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania, vecná a časová koordinácia jednotlivých stavieb a iných opatrení v území a predovšetkým starostlivosť o životné prostredie včítane architektonických a urbanistických hodnôt v území a rozhodne o námietkach účastníkov konania. V rozhodnutí o umiestnení stavby si v odôvodnených prípadoch stavebný úrad môže vyhradiť predloženie podrobnejších podkladov, projektovej dokumentácie alebo jej časti; podľa nich môže dodatočne určiť ďalšie podmienky, ktoré sa musia zahrnúť do stavebného povolenia. Rozhodnutím o umiestnení stavby určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia (§ 39 a § 39a ods. 1 stavebného zákona).

Po právoplatnom skončení územného konania, konania o umiestnení stavby, možno pristúpiť k stavebnému konaniu, v ktorom stavebný úrad koná a rozhoduje o vydaní stavebného povolenia pre danú stavbu. Stavebné povolenie alebo ohlásenie stavebnému úradu sa vyžaduje pre uskutočňovanie stavieb, ich zmien a udržiavacích prác na nich, pričom stavebné povolenie sa vyžaduje, pokiaľ tento zákon a vykonávacie predpisy k nemu alebo osobitné predpisy neustanovujú inak, pri stavbách každého druhu bez zreteľa na ich

stavebnotechnické vyhotovenie, účel a čas trvania; stavebné povolenie sa vyžaduje aj pri zmene stavieb, najmä pri prístavbe, nadstavbe a pri stavebných úpravách (§ 54 a § 55 ods. 1 stavebného zákona).

V stavebnom povolení určí stavebný úrad záväzné podmienky uskutočnenia a užívania stavby a rozhodne o námietkach účastníkov konania. Stavebný úrad zabezpečí určenými podmienkami najmä ochranu záujmov spoločnosti pri výstavbe a pri užívaní stavby, komplexnosť stavby, dodržanie všeobecných technických požiadaviek na výstavbu, prípadne ich predpisov a technických noriem a dodržanie požiadaviek určených dotknutými orgánmi, predovšetkým vylúčenie alebo obmedzenie negatívnych účinkov stavby a jej užívania na životné prostredie (§ 66 ods. 1 stavebného zákona).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu stotožnil s právnym názorom vysloveným v preskúmanom rozhodnutí žalovaného a v odvolaní napadnutom rozsudku krajského súdu, že námietky, ktoré žalobca uplatňuje sú námietkami voči územnému konaniu a územnému rozhodnutiu, a preto na ne vo fáze stavebného konania nie je možné prihliadať.

Žalobca vo svojom odvolaní namietal nesprávny postup krajského súdu spočívajúci v nevyporiadaní sa s námietkou, že projektová dokumentácia pre územné konanie v rozpore s § 8 ods. 3 vyhl. č. 532/2002 Z. z. a v rozpore s STN 736056 a STN 736110 neobsahovala riešenie parkovania návštevníkov K., a preto nemohol kvalifikovane uplatniť námietky voči úprave parkovania.

Územné a aj stavebné konanie sa okrem osobitného predpisu, stavebného zákona, riadia tiež všeobecnými predpismi o správnom konaní, konkrétne zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), ktorý upravuje najmä základné zásady správneho konania za účelom zaistenia ochrany procesných práv účastníka konania (§ 3 a § 4 správneho poriadku). Základnou ideou je umožniť účastníkovi konania riadne sa zúčastniť na konaní, byť informovaný o úkonoch správneho orgánu tak, aby jeho vec bola prejednaná v čo najkratších možných lehotách, v súlade so zákonom. Súčasťou tohto práva je tiež právo na riadne odôvodnené rozhodnutie (§ 46 a § 47 ods. 3 správneho poriadku).

Požiadavka riadneho odôvodnenia vyžaduje od správneho orgánu vypracovať také odôvodnenie rozhodnutia, aby z neho bolo zrejmé, ktoré skutočnosti boli podkladom na

rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia (§ 47 ods. 3 správneho poriadku). Pokiaľ odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa tieto zákonom ustanovené náležitosti, nemožno naň hľadieť ako na zákonné.

Námietka žalobcu, že v dôsledku nedostatočných podkladov, resp. dôvodov, územného konania nemohol voči postupu stavebného úradu v ňom riadne brániť svoje práva podaním námietok, resp. iných opravných prostriedkov, je aj v prípade jej dôvodnosti v tomto štádiu konania už bezpredmetná. Práve to, že na základe obsahu administratívneho spisu v územnom konaní a na základe územného rozhodnutia nemohol podať kvalifikovane podať príslušné opravné prostriedky, mal ako vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred správnym úradom namietat' v rámci územného konania, t. j. do právoplatnosti územného rozhodnutia. Žalobca tieto vady v územnom konaní nenamietal a voči územnému rozhodnutiu nepodal žiaden opravný prostriedok vrátane postupu podľa § 244 a nasl. OSP.

Krajský súd preskúmavajúci zákonnosť rozhodnutia vydaného v nadväzujúcom stavebnom konaní nebol povinný túto námietku preskúmať, pretože sa týka iného, už právoplatne ukončeného správneho konania.

Žalobca ďalej nesúhlasil so spôsobom, ktorým sa krajský súd vysporiadal s jeho námietkou týkajúcou sa odstupov medzi oboma stavbami, t. j. stavbou K. a stavbou K. Poukazoval pritom na nedodržanie § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/2002 Z. z., v zmysle ktorej vzájomné odstupy a vzdialenosti treba merať na najkratších spojniciach medzi vonkajšími povrchmi obvodových stien, ďalej od hraníc pozemkov a okrajov pozemnej komunikácie. Vystupujúca časť stavby sa zohľadňuje, ak vystupuje viac ako 1,50 m od steny.

Citovaná vyhláška č. 532/2002 Z. z. ustanovuje podrobnosti o:

a) všeobecných technických požiadavkách na výstavbu, ktorými sú požiadavky na územnotechnické riešenie výstavby, požiadavky na stavebnotechnické riešenie stavby a požiadavky na účelové riešenie stavby,

b) všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (§ 1),

pričom v zmysle jej ustanovení sa postupuje pri projektovaní a schvaľovaní územnoplánovacích podkladov a územnoplánovacej dokumentácie a pri umiestňovaní,

projektovaní, povoľovaní, uskutočňovaní, kolaudovaní, užívání a odstraňovaní stavby (§ 2 ods. 1).

Ustanovenie § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/2002 Z. z. je z hľadiska členenia vyhlášky zaradený do jej prvej časti „Územnotechnické požiadavky na výstavbu“, ktoré svojou povahou zodpovedajú požiadavkám riešeným v rámci územného konania (vplyv na životné prostredie, umiestnenie stavby, odstupy stavieb, oplotenie, napojenie na siete a rozvody, a pod.). Požiadavky týkajúce sa stavebného konania, teda požiadavky na stavbu osebe, rieši druhá časť vyhlášky „Stavebnotechnické požiadavky na stavbu, technické zariadenia stavby a úžitkové vlastnosti stavby“. Otázka umiestnenia stavby vrátane jej odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb, rovnako ako otázka rozptylovej, odstavnej a parkovacej plochy, je predmetom územného konania. Z tohto dôvodu akékoľvek námietky smerujúce voči vzájomným odstupom stavieb, medzi ktoré patrí aj námietka žalobcu o porušení § 6 ods. 7 vyhl. č. 532/2002 Z. z., je nutné uplatniť v zmysle § 36 ods. 1, 2 a § 61 ods. 1 stavebného zákona v územnom konaní.

Predmetom súdneho konania vo veci žalobcu je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KSU 2010-142/314-1 /Pa z 21. januára 2010 a postupu, ktorý mu predchádzal. Preskúmané rozhodnutie je rozhodnutím vydaným v stavebnom konaní, a preto je rozsah preskúmania limitovaný výlučne na postup žalovaného a stavebného úradu prvého stupňa v stavebnom konaní. Súdny preto nemôžu preskúmať zákonnosť a správnosť rozhodnutia a postupu stavebných úradov v územnom konaní, ktoré bolo právoplatne skončené. Územné konanie, hoci predchádzalo stavebnému konaniu a týkalo sa umiestnenia stavby, o ktorej povolenie sa koná v stavebnom konaní, je samostatným konaním. Po jeho právoplatnom skončení doň nemožno vstupovať s výnimkou § 41 stavebného zákona, na čo v prejednávanej veci nie sú dané predpoklady.

Je preto tiež irelevantná námietka žalobcu, že orgány nesprávny pochopili jeho tvrdenie o nedodržaní odstupu medzi stavbami tak, že považuje hranu markízy za protihľú stenu, hoci on uvádzal, že ide o vystupujúcu časť stavby, ktorá ale podľa § 6 ods. 7 vyhl. 532/2002 Z. z., respektíve akým spôsobom súd vykladal termín „markíza“. Najvyšší súd Slovenskej republiky však na margo tohto pojmu dodáva, že stavebná povaha „markízy“ je zrejmá z obsahu administratívneho spisu.».

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podstatou sťažnosti postrádajúcou akúkoľvek ústavnoprávnu argumentáciu napriek zastupovaniu advokátom je nesúhlas sťažovateľa s výkladom a aplikáciou podústavných a podzákonných ustanovení – § 6 ods. 7 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, s tým, že najvyšší súd, ako aj ostatné súdy a správne orgány nepostupovali podľa celého jeho znenia „*najmä tým, že sa dôsledne neriadili znením druhej vety tohto ustanovenia*“.

Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Najvyšší súd jasným a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil rozdielnosť a samostatnosť jednotlivých konaní – územného konania, konania o umiestnení stavby a stavebného konania. Závery najvyššieho súdu, podľa ktorých sťažovateľom uplatnené námietky o vzájomnej odstupovej vzdialenosti medzi stavbami sú námietkami proti územnému konaniu a územnému rozhodnutiu a v stavebnom konaní na ne

nemožno prihliadať [§ 61 ods. 1 tretia veta zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), pozn.], sa javia ako logické a presvedčivé.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ mohol a mal svoje námietky uplatniť v územnom konaní [najneskoršie v rámci ústneho pojednávania spojeného spravidla s miestnym zisťovaním (§ 36 ods. 1 stavebného zákona) alebo v lehote určenej stavebným úradom v prípade upustenia od ústneho pojednávania (§ 36 ods. 2 stavebného zákona)], čo neurobil a územné konanie bolo právoplatne skončené. Za týchto okolností záver najvyššieho súdu o nemožnosti preskúmavania zákonnosti a správnosti rozhodnutia a postupu stavebného úradu nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Ústavný súd preto nemal dôvod do rozsudku najvyššieho súdu zasiahnuť.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2011